

malat. Temma südda olli tenno nink kittussega täüdetu se armo nink hallestusse eest, mes temma ütte pikka ello eal olli nannu; temma möt tel ka neide paljo laste nink laste-latsi päle, kedda Jummal tälle olli kinknu nink ke tedda sõamest armastiwa nink auwustiwa. Temma pallel taiwast Jssä, et temma neid tahhas õnnistada nink neid jummalapelglikkun ello-käügin hoita.

Temma kolm poiga omma naiste nink lastega, ni kui ka temma kaks tüttart omme meeste nink lastega olliwa tulnu, et nemma sel illusäl Janipäiwa õddangul omma kalli essaga koon ollesse nink temmast saasse õnnisteds. Nemma latsiwa se kengo pole, mes, ni kui jo sai üteldus, üttest lohmussel olli ülle-warjatu, nink näiwa jo kawwest omma ausat essa saäl istwat nink palwust piddawat. Waamelega täüdetu, jäiwa nemma saisma nink pauniwa omma kae kofko; neide wäikesse latse teiwa ka, mes nemma omme wannambid näijewa teggawat; nemma es ligu paigast nikarwa, kui neide essa palwust pididi. Kui wannamees omma tatiwa pole üllendetu palget alla käänd nink omma palwust lõppet, latsiwa nemma kengo otsa. Wannemba nink noremba terwitawa jo kawwest essa, wäikesse latse astiwa temma ümbre kofko nink sillisiwa tedda; temma poja nink tütre, temma wäü-mehhe nink minniija lähhu; nesiwa temmale ka kii auwopakja armoga,

wõttiwa temma kae, rappotiwa sedda sõbralikult nink anniwa selle suud.

Se päle üttel Abram neile: minna tenna teid, armsa latse, saamest fige teije armo nink ka se eest, et teije minno omma tullemissegä ollete rõmustanu nink kōstotanu; minna tenna teid se eest sedda ennam, konna minna tija, et teije, ommast pallawast päiwastõõst wassinu, armo perrast minno wasta ni kawwest sija ollete tulnu; ent teije ei sa omma wanna essa mitte ennam kawwa henne sean näggema; sest se tund om liggidal, kōs minna Jssandast kōdo sa kutsutus nink teije emma Maria nink teije ette ärralānnu welli nink sõõaride mannu lähha. Ent ni kawwa, kui Jummal tahtminne om, et minna weel siin maan olle, om se mul armas nink kallis, henda teije armust rõmustada nink nätta, et teije kassi häste käü. Müüd ei wõi minna kii mitte ennam teije eest hoolst kanda nink teggew olla; ent minna wõi teije eest Jummalat pallelda, nink sedda te minna, — et Jummal teid tahhas wallitseda, teid omma te pääl sata nink teid õnnistada; sest temma om jo armolinne nink hallestaja. Minnul om se kindma usk, et temma minno palwust om kuulnu; sest minna näe rõmoga, et teije hool nink kae-tõ om õnnistedu, et teije hāān ello-põlwen ellate; ent weel suremb rõõm om mul se ülle, et teije Jummalat pelgate nink õigust tete. — Jakob, sinna minno fige